

Sag C-215/24 [Fira]ⁱ**Anmodning om præjudiciel afgørelse****Dato for indlevering:**

20. marts 2024

Forelæggende ret:

Tribunal Judicial da Comarca do Porto – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (Portugal)

Afgørelse af:

19. marts 2024

Sagsøger:

Ministério Público

Sagsøgt:

YX

Tribunal Judicial da Comarca do Porto (retten i første instans i Porto, Portugal)

Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (den lokale domstol i straffesager i Vila Nova de Gaia, Portugal) – Juiz 2 (Anden Afdeling)

Almindelig procedure (enkelt dommer)

- 1 Tribunal Judicial da Comarca do Porto (retten i første instans i Porto, Portugal) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (den lokale domstol i straffesager i Vila Nova de Gaia, Portugal) – Anden Afdeling har truffet afgørelse om at forelægge denne anmodning om præjudiciel afgørelse inden for rammerne af den af Ministério Público (anklagemyndigheden, Portugal) indledte straffesag nr. 4860/13.7TB VNG, som førte til domfældelse af YX [udelades].

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

I. Indledning

- 2 Den 9. oktober 2018 blev YX idømt en straf på seks måneders fængsel, som blev erstattet af en straf på 180 dagbøder, for at have begået skattesvig, som på tidspunktet for de faktiske omstændigheder blev kvalificeret og straffet i henhold til artikel 23, stk. 1 og 4, i Decreto-Lei n.º 20-A/90 (lovdekret 20-A/90) af 15. januar 1990. Den pågældende afgørelse var begrundet i, at det i portugisisk ret kræves, at der i forbindelse med idømmelse af en fængselsstraf, der opfylder de formelle krav til en forvandlingsstraf, og som i al almindelighed kan gøres til genstand for en sådan disposition, foretages en interesseafvejning, og at det undersøges, om det er hensigtsmæssigt at pålægge en forvandlingsstraf. Forvandlingsstraffe omfatter bl.a. subsidiære bødestrafte som fastsat i artikel 45 i den portugisiske straffelov: »1. Såfremt der idømmes en fængselsstraf på op til et år, skal denne straf erstattes af bødestraf eller anden passende straf, der ikke indebærer frihedsberøvelse, medmindre fuldbyrdelse af fængselsstraffen er påkrævet for at forhindre fremtidige lovovertrædelser.«
- 3 Da bøden ikke blev betalt, blev der anordnet fuldbyrdelse af hovedstraffen på seks måneders fængsel i overensstemmelse med den portugisiske straffelovs artikel 45, stk. 2, hvori det bestemmes, at »[s]åfremt bøden ikke betales, skal den domfældte afsone den i dommen idømte fængselsstraf. Bestemmelserne i denne lovs artikel 49, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse«.
- 4 I den portugisiske straffelovs artikel 49, stk. 3, foreskrives: »Såfremt den domfældte godtgør, at den manglende betaling af bøden ikke kan tilregnes vedkommende, kan fuldbyrdelsen af den subsidiære fængselsstraf udsættes i en periode på et til tre år, forudsat at udsættelsen gøres betinget af overholdelse af forpligtelser eller adfærdsregler, der ikke er af økonomisk eller finansiell karakter. Den subsidiære fængselsstraf fuldbyrdes, såfremt forpligtelserne eller adfærdsreglerne ikke overholdes, og erklæres for bortfaldet, såfremt de er blevet overholdt.«
- 5 Da den domfældte YX ikke godtgjorde, at den manglende betaling af bøden ikke kunne tilregnes ham, blev forvandlingsstraffen tilbagekaldt, og der blev anordnet fuldbyrdelse af fængselsstraffen ved udstedelse af de tilsvarende arrestordrer.
- 6 Arrestordren kunne imidlertid ikke gennemføres, da den pågældende var rejst til udlandet, hvilket førte til, at det blev fastslået, at han forsætligt havde unddraget sig den pålagte straf.
- 7 Forsøgene på at lokalisere den pågældende gjorde det muligt at fastslå, at han var bosat i Spanien.
- 8 Der blev dernæst den 22. februar 2022 udstedt en europæisk arrestordre med henblik på at få den pågældende overgivet, for at han kunne afsone den straf på seks måneders fængsel, som han var blevet idømt.

- 9 I forbindelse med gennemførelsen af den europæiske arrestordre afslog de spanske judicielle myndigheder at overgive den pågældende på grund af, at han var lovligt bosat i Spanien og ønskede at afsone sin straf i dette land, og forpligtede sig samtidig til at anerkende den (portugisiske) straf, der var blevet idømt, og til selv at fuldbyrde den i Spanien.
- 10 De spanske myndigheder efterkom i denne henseende artikel 4 i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT 2008, L 327, s. 27, herefter »rammeafgørelse 2008/909«), idet de fremsatte en erklæring, hvori de angav, at de anerkendte den straf, som den portugisiske ret havde pålagt, og derved forhindrede straffrihed for den domfældte.
- 11 I medfør af artikel 80 i den spanske straffelov, som i straffesager, der henhører under den pågældende retsorden, giver retten mulighed for at gøre en frihedsstraf på under to år betinget i en periode på to til fem år, udsatte Juzgado Central de Lo Penal n.º 1 de Madrid (den centrale domstol i straffesager nr. 1 i Madrid, Spanien) den 11. oktober 2023 ikke desto mindre fuldbyrdelsen af den straf på seks måneders fængsel, som YX var blevet pålagt for at have begået den pågældende overtrædelse, i en periode på to år.
- 12 Ministério Público (anklagemyndigheden, Portugal) kan ikke tiltræde den spanske rets afgørelse og har derfor anmodet om, at der indgives en præjudiciel forelæggelse til Den Europæiske Unions Domstol i henhold til **følgende begrundelse:**

II. Begrundelse

- 13 Bestemmelserne i rammeafgørelse 2008/909 og i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedureerne for overgivelse mellem medlemsstaterne – Erklæringer fra en række medlemsstater i forbindelse med rammeafgørelsens vedtagelse (EFT 2002, L 190, s. 1, herefter »rammeafgørelse 2002/584«) finder anvendelse på den foreliggende sag.
- 14 Det fremgår af Domstolens faste praksis, at en rammeafgørelse, selv om den ikke har direkte virkning, har bindende virkning i forhold til de nationale myndigheder, herunder de nationale retter, som er forpligtet til at fortolke national ret i overensstemmelse med EU-retten. Disse retter er således ved anvendelsen af national ret forpligtet til at fortolke denne lovgivning i lyset af rammeafgørelsens bestemmelser og formål (dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 31, og af 8.11.2016, Ognyanov, C-55[4]/14, EU:C:2016:835, præmis 62-64).

- 15 Desuden skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dens ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (dom af 16.7.2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, præmis 35).
- 16 I medfør af artikel 1, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 er medlemsstaterne forpligtet til at fuldbyrde enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.
- 17 I denne henseende anføres i artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 en fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, hvorefter den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en sådan ordre, hvis den er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom, og den eftersøgte »opholder sig i, er statsborger i eller bosat i den fuldbyrdende medlemsstat«, og denne medlemsstat forpligter sig til selv at fuldbyrde straffen i henhold til sin nationale lovgivning.
- 18 Endvidere foreskriver artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909, at bestemmelserne i denne rammeafgørelse, i det omfang de er forenelige med bestemmelserne i rammeafgørelse 2002/584, finder anvendelse på fuldbyrdelse af sanktioner i tilfælde, hvor en medlemsstat påtager sig at fuldbyrde sanktionen i overensstemmelse med artikel 4, nr. 6), i nævnte rammeafgørelse. I den foreliggende sag har de spanske judicielle myndigheder påberåbt sig en fakultativ grund til at afslå fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre på grundlag af den eftersøgtes bopæl og har forpligtet sig til selv at fuldbyrde straffen.
- 19 Artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909 opstiller de begrænsede betingelser, hvorunder den kompetente myndighed i fuldbyrdelsesstaten kan tilpasse den sanktion, der er idømt i udstedelsesstaten. I lyset af den logik og den materielle beskaffenhed, der danner grundlaget for denne rammeafgørelse, fremgår det, at disse betingelser udgør de eneste undtagelser til den forpligtelse, som påhviler den fuldbyrdende myndighed til at anerkende den dom, der er fremsendt til myndigheden, og til at fuldbyrde sanktionen, hvis varighed og art skal svare til det, der er fastsat i den dom, som er afsagt i udstedelsesmedlemsstaten.
- 20 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at fuldbyrdelsesstaten ikke med tilbagevirkende kraft kan ændre den afgørelse, der er truffet af retten i udstedelsesstaten, og således i sidste ende sætte sin egen afgørelse i stedet for afgørelsen fra den ret, som har idømt sanktionen. Følgelig kan den myndighed i fuldbyrdelsesstaten, som har kompetence til at fuldbyrde straffen, ikke udsætte fuldbyrdelsen, selv om dette er muligt hvad angår nationale afgørelser. En modstridende afgørelse risikerer nemlig at bringe de mål, der forfølges med rammeafgørelse 2008/909, i fare, herunder overholdelse af princippet om gensidig anerkendelse, som udgør selve kernen i det retlige samarbejde i straffesager inden for EU.

- 21 Den omstændighed, at en national ret i fuldbyrdesstaten efter at have anerkendt den domfældelse, der er afsagt af en ret i [udstedelses]staten, bevilger udsættelse af den faktiske fængselsstraf – selv om udsættelsen er i overensstemmelse med bestemmelserne i fuldbyrdesstatens nationale lovgivning for så vidt angår afgørelser fra de nationale retter i denne stat – vil nemlig, når de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten har undladt at udsætte straffen i medfør af deres nationale lovgivning, skade medlemsstaternes særlige gensidige tillid til hinandens respektive retssystemer.
- 22 Den forelæggende ret er af den opfattelse, at Domstolen, i det mindste stiltiende, anerkendte umuligheden af det ovenfor anførte i præmis 65 i dom af 11. marts 2020, SF (Europæisk arrestordre – Garanti for overførelse til fuldbyrdesstaten) (C-314/18, EU:C:2020:191), hvoraf det fremgår, at bestemmelserne i artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909 fastsætter strenge betingelser for den kompetente myndighed i fuldbyrdesmedlemsstaten med henblik på myndighedens tilpasning af den sanktion, der er idømt i udstedelsesstaten, *»som således udgør de eneste undtagelser til den principielle forpligtelse, som i medfør af denne rammeafgørelses artikel 8, stk. 1, påhviler nævnte myndighed til at anerkende den dom, der er fremsendt til myndigheden, og til at fuldbyrde sanktionen, hvis varighed og art svarer til det, der er fastsat i den dom, som er afsagt i udstedelsesstaten (jf. i denne retning dom af 8.11.2016, Ognyanov, C-554/14, EU:C:2016:835, præmis 36)«*. Denne stillingtagen bekræftes ligeledes i præmis 35 i dom af 15. april 2021, AV (Samlet dom) (C-221/19, EU:C:2021:278).
- 23 Domstolen fastslog i punkt 2 i domskonklusionen i dom af 11. marts 2020, SF (Europæisk arrestordre – Garanti for overførelse til fuldbyrdesstaten) (C-314/18, EU:C:2020:191) følgende: *»Artikel 25 i rammeafgørelse 2008/909, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at når fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre udstedt med henblik på strafforfølgning er underlagt den betingelse, der er foreskrevet i artikel 5, nr. 3), i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, må den fuldbyrdende medlemsstat for så vidt angår fuldbyrdelsen af den straf eller den anden frihedsberøvende foranstaltning, den pågældende person er blevet idømt i den udstedende medlemsstat, kun tilpasse denne strafs varighed under de strenge betingelser, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i rammeafgørelse 2008/909, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299.«*
- 24 Dette ræsonnement synes også at skulle følges i den foreliggende sag.
- 25 Ud over i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 8 i rammeafgørelse 2008/909, som i medfør af artikel 25 heri finder anvendelse, kan det nemlig ikke godtages, at den kompetente myndighed ved den spanske ret tilpasser eller ændrer sanktionen (ved at udsætte fuldbyrdelsen af straffen), idet der ellers vil indtræde overtrædelse af princippet om gensidig anerkendelse.
- 26 Den forelæggende ret er ligeledes af den opfattelse, at selv om det i artikel 17 i rammeafgørelse 2008/909 fastsættes, at fuldbyrdesstatens lovgivning finder

anvendelse på fuldbyrdelsen af en sanktion, omhandler denne artikel alene foranstaltninger, der har til formål at sikre den materielle fuldbyrdelse af en frihedsstraf. Der er nemlig intet, der gør det muligt at fortolke bestemmelserne i denne artikel således, at dens materielle anvendelsesområde omfatter en afgørelse om at udsætte fuldbyrdelsen af den frihedsstraf, som den eftersøgte er blevet idømt.

- 27 Sammenfattende forpligtede den spanske ret sig til selv at fuldbyrde afgørelsen, idet den påberåbte sig muligheden for at afslå at fuldbyrde den europæiske arrestordre på det grundlag, at den domfældte er bosat i Spanien. Som følge af denne forpligtelse blev den af den portugisiske ret afsagte straffedom fremsendt til førstnævnte ret med henblik på anerkendelse og fuldbyrdelse i overensstemmelse med rammeafgørelse 2008/909. Den spanske ret kan ikke påberåbe sig sin nationale lovgivning for at foretage en fornyet undersøgelse af den straf, som den domfældte er idømt, eller for at ændre straffens karakter, ud over de betingelser og begrænsninger, som fremgår af artikel 8, stk. 2 og 4, artikel 17, stk. 2, og artikel 19, stk. 2, i rammeafgørelse 2008/909.
- 28 Som Domstolen fastslog i dom af 29. juni 2017, Popławski (C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 22), forudsætter en afgørelse om afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre i medfør af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 en reel forpligtelse fra den fuldbyrdende medlemsstats side til at fuldbyrde den straf, som den eftersøgte er idømt i udstedelsesstaten, da den fuldbyrdende judicielle myndighed forud for enhver fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal have foretaget en efterprøvelse af muligheden for faktisk at fuldbyrde straffen. Såfremt fuldbyrdelsesstaten ikke er i stand til at garantere dette, er den følgelig forpligtet til at undgå straffrihed for den eftersøgte og skal fuldbyrde den europæiske arrestordre ved at overgive den pågældende til udstedelsesstaten.
- 29 Da den spanske stat afslog at fuldbyrde den europæiske arrestordre, erklærede den sig følgelig parat til at påtage sig at fuldbyrde straffen i sin fulde udstrækning uden mulighed for at omdanne frihedsstraffen til en alternativ foranstaltning (da de strenge betingelser for at gøre dette ikke var opfyldt), idet der ellers ville indtræde en ændring af den afgørelse, der var truffet af retten i udstedelsesstaten, hvilket rammeafgørelse 2008/909 ikke giver mulighed for.
- 30 Endvidere er den forelæggende ret af den opfattelse, at den spanske judicielle myndighed i henhold til bestemmelserne i ovennævnte internationale instrumenter under alle omstændigheder på forhånd burde have underrettet udstedelsesstaten om muligheden for at udsætte fængselsstraffen, således at udstedelsesstaten ville have haft mulighed for at reagere i medfør af rammeafgørelsens artikel 12 og 13.

*

- 31 Henset til det ovenstående indebærer den faktuelle sammenhæng, der er omhandlet i den foreliggende sag, anvendelse af EU-retlige regler. Denne sammenhæng komplicerer den forelæggende rets beslutningstagen med hensyn til,

hvorvidt den skal gå videre med sagen eller afslutte den. Stillet over for denne situation er det tvingende nødvendigt, at der foretages en udførlig analyse af de faktiske omstændigheder og de relevante lovbestemmelser.

- 32 I henhold til Lissabontraktatens artikel 19, stk. 3, litra b), har Domstolen til opgave at træffe afgørelse »i præjudicielle spørgsmål efter anmodning fra de nationale domstole om fortolkning af EU-retten eller om gyldigheden af retsakter vedtaget af institutionerne«.
- 33 Det fastsættes ligeledes i artikel 267 TEUF, at »Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at afgøre præjudicielle spørgsmål: [...] [b)] om gyldigheden og fortolkningen af retsakter udstedt af Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer«, og at, »[s]åfremt et sådant spørgsmål rejses ved en ret i en af medlemsstaterne, kan denne ret, hvis den skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom, anmode Domstolen om at afgøre spørgsmålet«.
- 34 Da de betingelser, der er fastlagt i EU-retten, er opfyldt, er det, med forbehold af mulige fejl, relevant og nødvendigt med en præjudiciel afgørelse for at sikre EU-rettens forrang.
- 35 Den foreliggende sag rejser hvad angår fortolkningen og anvendelsen af EU-retten en rimelig tvivl, som har afgørende konsekvenser for sagens endelige udfald. Det er derfor nødvendigt at forelægge sagen for Den Europæiske Unions Domstol for at undgå divergerende fortolkninger af de pågældende EU-retlige bestemmelser. Efter at have gennemgået national retspraksis og Domstolens praksis er den forelæggende ret desuden af den opfattelse, at det omtvistede spørgsmål ikke synes at have været genstand for en dybtgående analyse, der kunne rydde den rejste tvivl af vejen, og at fortolkningen af de anførte regler fortsat giver anledning til vanskeligheder.
- 36 **Domstolen har således kompetence til at træffe afgørelse i præjudicielle spørgsmål om fortolkningen af traktaten, og enhver ret i en af medlemsstaterne kan, såfremt et sådant spørgsmål rejses ved den, og den skønner, at en afgørelse af dette spørgsmål er nødvendig, før den afsiger sin dom, anmode Domstolen om at tage stilling.** Dette er den velkendte mekanisme med de nationale retters **præjudicielle forelæggelser** for Unionens retsinstanser, hvis første og vigtigste funktion er at opnå en fortolkning og derigennem en ensartet anvendelse af EU-retten i alle medlemsstater, således at EU-rettens effektivitet altid er den samme.
- 37 Afgørelsen om at foretage en præjudiciel forelæggelse tilkommer udelukkende retten, som har mulighed for at gøre dette **af egen drift**. Det påhviler ligeledes retten at **affatte de spørgsmål**, der skal forelægges Domstolen.
- 38 I den foreliggende sag er den forelæggende ret netop af den opfattelse, at Domstolens besvarelse er **strengt nødvendig for at træffe afgørelse om sagens videre forløb**.

III. PRÆJUDICIELLE SPØRGSMÅL

På grundlag af disse præmisser har Tribunal Judicial da Comarca do Porto (retten i første instans i Porto, Portugal) – Juízo Local Criminal de Vila Nova de Gaia (den lokale domstol i straffesager i Vila Nova de Gaia, Portugal) – Anden Afdeling besluttet at **udsætte sagen, indtil Den Europæiske Unions Domstol har taget stilling til følgende præjudicielle spørgsmål** i henhold til artikel 267, stk. 1, litra b), TEUF:

»1. **Kan fuldbyrdelsesstaten efter i medfør af artikel 4, nr. 6), i rammeafgørelse 2002/584 at have afslået at fuldbyrde den europæiske arrestordre på grund af den domfældtes bopælssted og efter at have anerkendt domfældelsen påberåbe sig anvendelsen af sin nationale lovgivning og sin kompetence som fuldbyrdelsesstat med henblik på at udsætte den faktiske frihedsstraf, der er idømt af udstedelsesstaten, når proceduren for fuldbyrdelse af den pågældende dom allerede er indledt?**

2. **Kan det judicielle organ i fuldbyrdelsesstaten ud over i de tilfælde, der er omhandlet i artikel 8 og artikel 17, stk. 1 og 2, i rammeafgørelse 2008/909, ændre den afgørelse, der er truffet af det judicielle organ i udstedelsesstaten, og som har opnået retskraft i overensstemmelse med gældende lov?**

3. **Skal artikel 17, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 fortolkes således, at fuldbyrdelsesstaten i henhold til denne bestemmelse kan bevilge udsættelse af den faktiske fængselsstraf under anvendelse af betingelserne i sin nationale lovgivning, når de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten har undladt at gøre dette i henhold til deres lovgivning?**

Såfremt de foregående spørgsmål besvares bekræftende:

4. **Burde de judicielle myndigheder i Spanien (fuldbyrdelsesstaten) i betragtning af bestemmelserne i artikel 12, artikel 13 og artikel 17, stk. 3, i rammeafgørelse 2008/909 på forhånd have underrettet udstedelsesstaten om deres synspunkt hvad angår muligheden for at udsætte den fængselsstraf, som den eftersøgte var blevet idømt?»**

IV. DEN PRÆJUDICIELLE HASTEPROCEDURE

I artikel 107, stk. 1, i Domstolens procesreglement foreskrives følgende:

»1. *Domstolen kan efter anmodning fra den forelæggende ret eller i undtagelsestilfælde af egen drift undergive en præjudiciel forelæggelse, hvorved der rejses et eller flere spørgsmål vedrørende de områder, der er omhandlet i tredje del, afsnit V, i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, en hasteprocedure, der fraviger bestemmelserne i dette reglement. 2. Den forelæggende ret skal redegøre for de retlige og faktiske omstændigheder, der godtgør sagens hastende karakter og begrunder anvendelsen af denne særlige*

procedure, og angiver, i det omfang dette er muligt, sit forslag til besvarelse af de præjudicielle spørgsmål. [...]»

Der hersker ingen tvivl om, at den foreliggende sag henhører under EUF-traktatens tredje del, afsnit V, og mere specifikt under kapitel 4 heri med overskriften »Retligt samarbejde i straffesager«. I den artikel, der indleder dette kapitel – artikel 82 TEUF – fastsættes nemlig princippet om gensidig anerkendelse af domme og retsafgørelser mellem medlemsstaterne.

Denne præjudicielle forelæggelse finder desuden sted i en sammenhæng, hvor der er givet afslag på overgivelse til fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, og hvor de spanske judicielle myndigheder, som har taget hensyn til, at den domfældte er lovligt bosat i Spanien og ønsker at afsone sin straf i dette land, har forpligtet sig til at anerkende og fuldbyrde den idømte straf, men har besluttet at anvende deres nationale lovgivning og udsætte straffen. Der er derfor grund til at anvende hasteproceduren, eftersom de forelagte spørgsmål er afgørende for bedømmelsen af den domfældtes retsstilling i forbindelse med den verserende sag.

Den forelæggende ret foreslår følgelig at **besvare de præjudicielle spørgsmål således:**

1. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at princippet om gensidig anerkendelse indebærer, at en retsafgørelse, der er truffet af den judicielle myndighed i én medlemsstat i overensstemmelse med den pågældende stats lovgivning, umiddelbart kan fuldbyrdes af den judicielle myndighed i en anden medlemsstat og frembringe virkninger, der i det mindste svarer til dem, som en afgørelse, der er truffet af en national judiciel myndighed, vil have. I tilfælde af, at der som i den foreliggende sag gives afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre, er fuldbyrdelsesstaten følgelig forpligtet til at indvillige i at fuldbyrde straffen under samme betingelser som dem, der ville gælde for fuldbyrdelse heraf i udstedelsesstaten.

2. Den forelæggende ret er af den opfattelse, at spørgsmålet skal besvares benægtende, da rammeafgørelse 2008/909 i artikel 8 og artikel 17, stk. 2, fastsætter de strenge betingelser, hvorunder udstedelsesstaten kan tilpasse straffen. Således kan »[m]uligheden for at tilpasse straffen [...] kun bringes i anvendelse på en måde, der er yderst restriktiv [...] – på grund af det almene formål om gensidig anerkendelse[,]« »[s]om i sidste ende består i, at en endelig afgørelse skal gives fuld og direkte virkning i hele Unionen, da det at anerkende virkningerne af en udenlandsk afgørelse også indebærer at anse den for gyldig, når den vedrører egne statsborgere – og passende, hvis der tages hensyn til den tillid, der gensidigt vises mellem alle de forskellige rets- og domstolssystemer, og som er begrundet i disses retlige og kulturelle nærhed samt i deres fælles afhængighed af at beskytte de grundlæggende rettigheder« (dom afsagt af Tredje Afdeling ved Supremo Tribunal de Justicia (øverste domstol, Portugal) den 13.4.2011, sag nr. 53/10.3 YREVR.S2).

3. Artikel 17 i rammeafgørelse 2008/909 skal fortolkes således, at denne bestemmelse ikke giver mulighed for at ændre den faktiske fængselsstraf, der er idømt i udstedelsesstaten, ved en forvandlingsstraf, nærmere bestemt ved en udsættelse af straffen på grundlag af kravene i fuldbyrdesstatens nationale lovgivning, når de kompetente myndigheder i udstedelsesstaten har undladt at gøre dette i henhold til deres lovgivning.

4. For så vidt angår det sidste spørgsmål er den forelæggende ret af den opfattelse, at de foregående spørgsmål skal besvares benægtende. Såfremt Domstolen ikke deler denne opfattelse, foreslår den forelæggende ret imidlertid, at spørgsmålet besvares med, at fuldbyrdesstaten i medfør af artikel 12, stk. 1, i rammeafgørelse 2008/909 og med henblik på artikel 13 og artikel 17, stk. 3, heri burde underrette udstedelsesstaten om sit synspunkt hvad angår muligheden for at udsætte den fængselsstraf, som den eftersøgte er blevet idømt, inden den tilpasser straffen i overensstemmelse med sin nationale lovgivning, da udstedelsesstaten i så fald vil kunne enten godkende anvendelsen af disse bestemmelser eller tilbagekalde attesten.

[Udelades] [nationale processuelle betragtninger og bilag]

*

Vila Nova de Gaia,

Den dommerfuldmægtige

Affattet og underskrevet elektronisk den 19. marts 2024